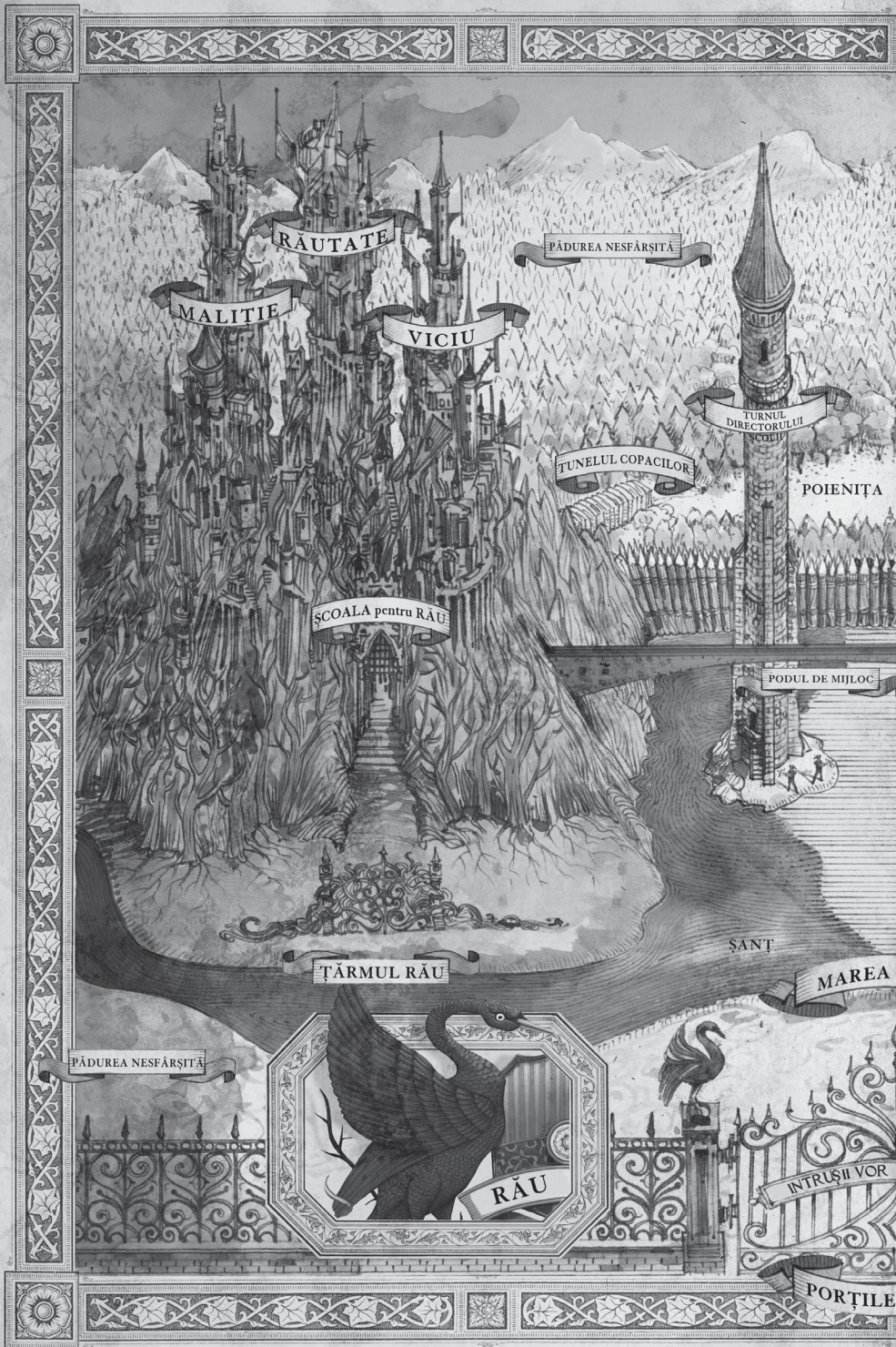

ÎN PĂDUREA SECULARĂ
PENTRU BINE ȘI RĂU E-O ȘCOALĂ
DOUĂ TURNURI ASEMĂNĂTOARE
UNUL PENTRU PURI
UNUL PENTRU RĂI
DEGEABA ÎNCERCI SĂ SCAPI
CĂ N-O SĂ REUȘEȘTI
DOAR PRINTR-O POVESTE POȚI SĂ IZBUTEȘTI

RĂUTATE

PĂDUREA NESFĂRȘITĂ

MALITIE

VICIU

TURNUL
DIRECTORULUI
POIENIȚA

TUNELUL COPACILOR

POIENIȚA

ȘCOALA pentru RĂU

PODUL DE MIJLOC

ȘANT

TĂRMUL RĂU

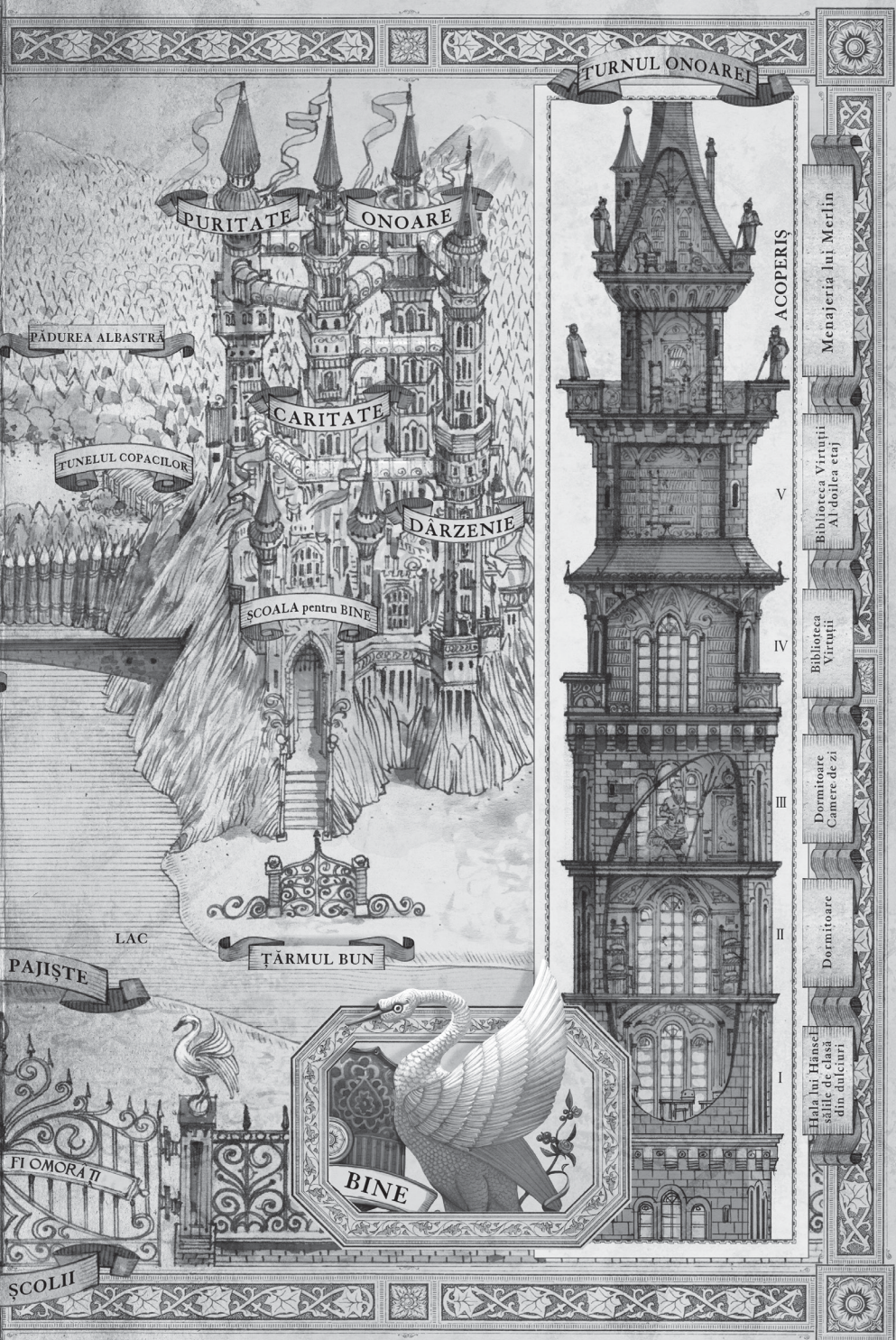
MAREA

PĂDUREA NESFĂRȘITĂ

RĂU

INTRUȘII VOR

PORȚILE

TURNUL ONOAREI

PURITATE ONOARE

PĂDUREA ALBASTRĂ

TUNELUL COPACILOR

CARITATE

DĂRZENIE

SCOALA pentru BINE

LAC

TĂRMUL BUN

PAJIȘTE

FI OMORĂȚII

SCOLII

BINE

ACOPERIȘ

Menajeria lui Merlin

Biblioteca Virtuții
Al doilea etaj

V

Biblioteca
Virtuții

IV

Dormitoare
Camere de zi

III

Dormitoare

II

Hala lui Hansel
săliie de clasă
din dulcetri

I

CAPITOLUL 1

Prințesa și vrăjitoarea

Sophie așteptase toată viața să fie răpită.

Dar în seara asta toți ceilalți copii din Gavaldon se zvârcoliseră în somn. Dacă i-ar lua directorul școlii, nu s-ar mai întoarce niciodată.

Nu ar avea parte de o viață împlinită. Nu și-ar mai vedea niciodată familiile. În seara asta, copiii au visat un hoț cu ochi roșii, care a venit să-i smulgă din așternuturi și să le înăbușe țipetele.

În schimb, Sophie visase prinți.

Ajunsesese la un castel unde

se dădea un bal în onoarea ei. Acolo găsisese holul plin cu o sută de pețitori și nicio altă fată prin preajmă. În timp ce trecea pe lângă ei, se gândea că în sfârșit găsisese și ea băieți care s-o merite. Aveau părul strălucitor și des, mușchii încordați sub cămăși, pielea fină și bronzată, erau frumoși și atenți, așa cum trebuie să fie orice prinț. Iar în clipa în care a ajuns lângă cel mai cel dintre toți, un prinț cu niște ochi albaștri, scânteietori și cu părul alb ca al unei năluci, alături de care simțea că ar putea să Trăiască Fericită până la Adânci Bătrâneți... un ciocan a intrat prin peretele camerei și i-a spulberat pe prinți.

Sophie a deschis ochii și a văzut că era dimineață. Ciocanul era adevărat. Prinții, nu.

— Tată, dacă nu dorm nouă ore, am ochii umflați.

— Toată lumea vorbește întruna cum că pe tine o să te ia anul ăsta, a zis tatăl ei bătând în cuie o scândură strâmbă peste fereastra camerei ei, care era complet acoperită cu lacăte, țepușe și șuruburi. Îmi spune să-ți tai părul, să te mânjesc pe față cu noroi, de parcă eu cred în toate aiurelile astea de povești. Dar nimeni nu intră aici în noaptea asta. Asta-i clar.

Și, ca exclamație, a lovit cu putere lemnul.

Sophie și-a frecat urechile și s-a uitat la fereastra ei odinioară fermecătoare, dar care acum aducea mai mult cu ceva ce poți vedea în bordeiul unei vrăjitoare.

— Lacăte. Cum de nu s-a mai gândit nimeni la asta până acum?

— Nu știi de ce toată lumea crede că ești tu, a zis el, cu părul lui argintiu, năclăit de sudoare și lipit de cap.

Dacă directorul ăla de școală vrea Bunătate, atunci o s-o ia pe fiica Gunildei.

Sophie s-a încordat.

— Pe Belle?

— Aia e fiica perfectă, a zis el. Îi duce lu' taică-său la moară mâncăruri gătite de ea. Iar resturile le dă babei amărâte din piață.

A înțeles unde bătea el. Sophie nu-i gătise niciodată o masă ca la carte, nici măcar după ce murise mama ei. Evident că avea un motiv întemeiat (uleiul și fumul i-ar fi înfundat porii), dar știa că e un subiect delicat. Asta nu însemna că taică-său făcuse foamea. În schimb, îi oferea mâncărurile ei preferate: piure de sfeclă, fier-tură de broccoli, sparanghel fiert, spanac la aburi. Nu se umflase ca grăsanul de tată al lui Belle tocmai pentru că ea nu-i dusesese la moară tocănițe de miel și sufleuri de brânză. În ce-o privește pe baba amărâtă din piață, cotoroața aia bătrână era *grasă*, chiar dacă zicea în fiecare zi că îi este foame. Iar dacă Belle avea ceva de-a face cu asta, atunci nu era deloc bună, ci era mai rea decât ți-ai putea închipui.

Sophie i-a zâmbit.

— Cum ai zis și tu, sunt doar niște aiureli.

S-a ridicat repede din pat și a trântit ușa de la baie.

Și-a studiat fața în oglindă. Se vedeau urmările acestei treziri bruște. Părul ei lung până în talie, de culoarea aurului, nu lucea ca de obicei. Ochii ei verzi ca jadul păreau mai șterși, buzele ei roșii și pline parcă erau puțin uscate. Până și tenul ei de un roz-deschis își pierduse strălucirea. „Dar tot prințesă sunt“, s-a gândit ea. Tatăl ei nu-și dădea seama că e specială, dar mama ei

înțelese. „Ești prea frumoasă pentru lumea asta“, au fost ultimele ei cuvinte. Mama ei plecase într-un loc mai bun și asta avea să facă și ea.

La noapte avea să fie dusă în pădure. La noapte avea să înceapă o nouă viață. La noapte avea să-și trăiască propria poveste.

Iar acum trebuia să se pregătească.

A început prin a se freca pe față cu icre – miroseau a picioare murdare, dar te fereau de coșuri. Apoi și-a făcut un masaj cu piure de dovleac, s-a limpezit cu lapte de capră și și-a pus o mască de față cu pepene galben și gălbenuș de ou de broască-țestoasă. Cât a așteptat să se usuce masca, Sophie a frunzărit o carte de povești și a sorbit dintr-un pahar cu suc de castraveți, ca să-și păstreze pielea catifelată ca roua. A sărit la partea ei preferată a poveștii, când cotoroașta afurisită e rostogolită la vale într-un butoi plin de cuie pe dinăuntru, până când singurul lucru care mai rămâne din ea e brățara făcută din oase de băieței. Holbându-se la brățara aia înfiorătoare, Sophiei i-a zburat mintea la castraveți. Dacă nu sunt castraveți în pădure? Dacă celelalte prințese au terminat stocul? Fără castraveți s-ar zbârci, s-ar usca, s-ar...

Cojițe de pepene uscat au căzut pe pagină. S-a întors spre oglindă și a văzut că avea fruntea încrețită de griji. Mai întâi nu-și făcuse somnul, iar acum avea riduri. Dacă o ținea tot așa, până după-masă ajungea o babă. Și-a relaxat fața și și-a interzis să se mai gândească la legume.

Cât despre restul ritualului de înfrumusețare al Sophiei, acesta ar putea umple câteva cărți cu povești (e de-ajuns să spunem că includea pene de gâscă, cartofi

murați, potcoave de cal, cremă de caju și o sticlută cu sânge de vacă). După două ore de îngrijiri strașnice, a ieșit din casă într-o rochie roz, lejeră, pantofi cu toc de sticlă strălucitoare și cu părul prins într-o coadă impecabil împletită. Mai era doar o zi până când venea directorul școlii și avea de gând să-și petreacă fiecare minuțel ca să-i aducă aminte de ce ar trebui s-o răpească pe ea, și nu pe Belle, pe Tabitha, pe Sabrina sau pe oricare altă impoastă.

Cea mai bună prietenă a Sophiei locuia într-un cimitir. Ținând cont de aversiunea ei pentru toate lucrurile macabre, mohorâte și slab luminate, te-ai fi așteptat ca Sophie să găzduiască întâlnirile dintre ele două la ea acasă sau să-și găsească o altă prietenă. În schimb, urcase până la casa de pe vârful Dealului Mormintelor în fiecare zi din această săptămână, având grijă să-și păstreze zâmbetul pe buze, din moment ce, până la urmă, asta înseamnă să faci o faptă bună.

Ca să ajungă acolo trebuia să meargă pe jos aproape doi kilometri, de la casele luminoase de pe marginea lacului, cu streșini verzi și turnulețe scăldate de soare, spre liziera sumbră a pădurii. Loviturile de ciocan stârneau ecouri printre aleile dintre case pe când Sophie trecea pe lângă alți tați care baricadau ușile, pe lângă mame care pregăteau sperietoare și pe lângă fete și băieți care stăteau aplecați pe verande, cu nasul în cărțile cu povești. Ultima imagine nu era neobișnuită, căci copiii din Gavaldon nu prea făceau altceva decât să citească povești. Dar azi Sophie le-a observat ochii – nebuni, frenetici, cercetând cu înfrigurare fiecare pagină

de parcă viețile lor ar depinde de asta. În urmă cu patru ani văzuse aceeași disperare de a evita blestemul, dar atunci nu fusese încă rândul ei. Directorul Școlii îi lua doar pe cei peste doisprezece ani, cei care nu se mai puteau deghiza în copii.

Acum venise rândul ei.

Cum se chinuia să urce pe Dealul Mormintelor, cărând cu ea coșul pentru picnic, Sophie a simțit că îi ard pulpele. Oare urcările astea îi îngroșaseră picioarele? Toate prințesele din povești aveau aceleași proporții perfecte; picioarele groase erau ceva la fel de neobișnuit ca un nas coroiat sau ca picioarele cu labe mari. Îngrijorată, Sophie și-a abătut gândul de la asta numărând faptele bune pe care le făcuse cu o zi înainte. În primul rând hrănise găștele de pe lac cu un amestec de linte și praz (un laxativ natural care să contracareze efectele brânzei pe care le-o aruncau nerozii de copii). Apoi a donat orfelinatului din sat o loțiune pentru față cu extract de lămâiță, făcută de ea (căci, așa cum a insistat când i-a explicat beneficiarului confuz, „O îngrijire corectă a tenului e cea mai bună faptă dintre toate!“). Și, în al treilea rând, pusese o oglindă în toaleta de la biserică, astfel încât oamenii să se întoarcă în băncile lor arătând cât mai bine cu putință. Oare era de-ajuns? Putea asta să concureze cu plăcintele făcute în casă și cu mila arătată babelor de pe stradă? Gândurile i-au zburat neliniștite la castraveți. Poate că ar reuși să strecoare o rezervă doar pentru ea în pădure. Încă avea timp berechet până la căderea nopții ca să-și facă bagajele. Dar castraveții nu erau grei? Oare cei de la școală o să trimită niște valeți? Poate ar trebui să-i transforme în suc înainte să...